KVINDEBLADET

HVAD VI VIL

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 20.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 15. Maj 1892.

V. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

De engelske Kvinders Stemmeret.

Mere alvorligt end nogen Sinde er Kvindens Stemmeret bleven behandlet i det engelske Parlament, saa alvorligt, at det rimeligvis ikke vil vare længe, før de engelske Kvinder træder ind i selve Parlamentet som aktive Politikere. Gennem politiske Foreninger har Kvinderne allerede længe gjort et stort Arbejde ude i Samfundet.

I de engelske Kvindeblade føres en levende Debat om Grunden til, at Forslaget faldt. „The Womans Herald" dadler strengt de gifte Kvinder, at de ikke har kunnet tøve med at omtale deres Fordring, samtidig med at Bladet mener, dette absolut var Grunden til, at Forslaget faldt.

Den Panik, der havde grebet Modstanderne i Parlamentet, var alene Frygten for, at den gifte Kvinde skulde komme ind. Bladet skriver: „Fremtidens Spøgelse bragte den stakkels nervøse Mr. Samuel Smith til saa hysterisk et Anfald, som paa nogen Maade kunde forenes med den mandige Værdighed, dette Spøgelse, der fremmanede 10 Millioner stemmeberettigede Mænd og 11 Millioner stemmeberettigede Kvinder. Enhver af Parlamentsmedlemmerne, der talte mod Kvindens Stemmeret, motiverede det med Frygten for de gifte Kvinder. Mr. Asquith var saa meget imod Kvindens Deltagelse i Politik, at han aldrig havde sat sin Fod i den liberale Kvindeforening, og, sagde han, hvis Forslaget skulde gaa til anden Behandling, vilde han sætte den Ændring til, at den gifte Kvinde skulde med, thi saa vidste han, at Forslaget nødvendig maatte falde ved tredje Behandling. Den Paastand, at Kvinderne ikke selv ønsker Stemmeretten, tilbagevises med Foragt af det engelske Kvindeblad, idet det henviser til Kvindeforeningernes Virksomhed og Deltagelse i Politik, og fremdrager Beviser paa, hvilket uhyre Arbejde, Kvinderne i mange Aar har ydet for at hjælpe politiske Reformer frem, peger paa adskillige Lovbestemmelser, som Kvinderne har brugt 20 Aar til at agitere for og til at paavirke Parlamentsmedlemmerne, hvorimod de forsikrer, at hvis de havde siddet som Medbestemmende i selve Parlamentet, havde de rimeligvis kun behøvet 20 Maaneder eller maaske blot 20 Uger til at faa disse gennemført, og, tilføjer The Womans Herald, det er en uretfærdig Paastand fra Mændenes Side, naar de siger, at Kvinderne kun ønsker Stemmeretten for deres egen Skyld — nej — vi ønsker den for at faa Indflydelse til Gunst for Reformer for Kirken, Skolen, Toldvæsenet, Samfundsøkonomien, Freden og for ethvert Spørgsmaal, der i lige høj Grad berører Kvinden som Manden."

Det blev ogsaa bemærket i Parlamentet, at Politik vilde demoralisere Kvinden, hvortil Mr. Balfour i sin udmærkede Tale stillede det Spørgsmaal, om de kvindelige Medlemmer i The womans Liberal Association var demoraliserede, og om den ærede Angriber havde glemt, at Mrs. Gladstone var Præsident for denne Forening. En Lattersalve besvarede dette Spørgsmaal.

Kvinderne omtaler spottende Pressen i Anledning af Forhandlingen om Stemmeretten. De siger, at under den tilsyneladende alvorlige og høflige Tone sporer man en raa Cynisme. Der tales om, at hvis Kvinderne fik denne Stemmeret, blev det engelske Folk „en Nation af Kvinder", da disse er i saa stærkt Flertal. Desuden frygtes der højlig for Kvindernes Modtagelighed for at lade sig paavirke af forskellige religiøse Strømninger, og hvilken Forvirring vilde det ikke foraarsage.

Fra andre Sider bliver det af Kvindeforeninger stærkt dadlet, at Forslaget helt havde udelukket de arbejdet Kvinder, havde disse været indbefattede som Vælgere, havde Parlamentet sikkert stillet sig anderledes, siges der. Overklassens og Middelstandsklassens Kvinder har ikke forstaaet at vise Mændene, at de er en Magt. — „Jeg," siger en af disse arbejdende Kvinder, „tror, at de priviligerede Kvinder, trods deres Opdragelse og Lærdom, ikke er den moderne sociale Bevægelse saa nær som den arbejdende Kvinde, trods hendes Slid, hendes Fattigdom og mangelfulde Opdragelse. Den arbejdende Kvinde lever mere med i den aandelige Kulturbevægelse, der gaar igennem Masserne, end hendes mere begunstigede Søstre. Hende er det, der begynder at bygge den nye Stat, hvor der aldrig kan blive Spørgsmaal om hendes Magt, thi hun har selv været med til at grundlægge denne Stat. De privilegerede Klasser og de politiske liberale Partier, de vil blive gamle og dø hen, men den arbejdende Kvinde vil i Kraft af sin egen Klasses Lidelser frembære en ny Tid med Retfærdighed og Lighed."

Saaledes diskuteres der i de engelske Kvindeblade, og vi danske Kvinder kan lære meget af denne kraftige Bevægelse.

I et er vi imidlertid enige — og det er Troen paa, at længe varer det ikke, før Kvinderne hele Evropa over sidder i de lovgivende Forsamlinger.

Samfundet og Kvinden.

Om dette Emne holdt Fru Johanne Meyer Foredrag i Mandags i Kvindelig Fremskridtsforening: